

проекти. Використання краудсорсингових технологій потребує спеціального програмного забезпечення. Активний режим роботи, що означає щоденний моніторинг пропозицій, діалог з експертами, забезпечення прозорості результатів обговорення, мають забезпечувати так звані фасилітатори у вигляді штатних або залучених фахівців.

Поширення досвіду інших країн в практиці застосування краудсорсингових технологій в публічному секторі дозволяє створити відповідальне громадянське суспільство.

Список використаних джерел:

1. Кіреєва О. Краудсорсинг як інноваційний інструмент участі громадськості в публічному управлінні / О. Кіреєва // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2016. – Вип. 3(30). – С. 72-78.
2. Ковбасюк Ю.В. Краудсорсинг як інструмент публічної влади / Ю.В. Ковбасюк // Актуальні проблеми економіки. – 2016. – № 4(178). – С. 349-357.
3. Громадянська платформа нова країна [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://novakraina.org/menu/proekti-z-rozvitku-gromad-ta-regioniv>
4. iGov [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://igov.gov.ua/>
5. Jolitics [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://twitter.com/Jolitics>
6. Open Ministry [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://openministry.info>
7. POPVOX [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.popvox.com/about>

Шкурат І.В.

*кандидат наук з державного управління, доцент,
Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет
імені Григорія Сковороди*

ОСНОВНІ ЕТАПИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Державне управління – відносно молода галузь наукового знання, яка швидко розвивається і є одним із найбільш важливим і перспективним напрямком сучасної наукової думки. Управління як діяльність існувало протягом всієї історії людства, а саме з того часу, як у людей виникла потреба у спільній праці. Незважаючи на те, що управління має давнє походження, його вивчення, тлумачення і використання набутих знань є однією із важливих потреб нашого сучасного життя.

Теорія державного управління довгий час розвивалась у руслі загальної політологічної традиції і лише в кінці XIX століття стала виокремлюватися в якості самостійної сфери наукових досліджень.

Предмету державного управління в Америці поклала початок розвідка, що вийшла під назвою «Дослідження управління», яку написав Вудро

Вільсон 1887 року, майже через сто років після заснування американської системи врядування.

Концептуальні положення позиції Вільсона полягали у тому, що він уявляв собі управління як розвинену науку із конкретними засадами, як розмежування політики й управління в функціях і ролях врядування, а також як основу для розвитку управління через методи управління бізнесом із наголосом на економічності й ефективності чи економічній раціональності [2, с. 5-7].

Під впливом ідеї Ф. Гуднау і В. Вільсона провідне місце у теорії державного управління одразу ж зайняли питання наукового управління і менеджменту, незалежні від політичної ідеології. Для прискорення впровадження нових методів державного управління в 20-х роках минулого століття в США була створена сітка приватних організацій – бюро муніципальних досліджень, які фінансувалися через спеціальні фонди. Ці бюро почали розробляти правила і процедури державного управління, використовуючи останні дослідження соціальних наук [1, с. 8-9].

Більша частина науковців нашого часу вважає, роботи В. Вільсона, Ф. Гуднау, М. Вебера стали початком першої стадії при розвитку теорії держуправління як самостійної напрямку науки (80-ті рр. – 1920 р.).

Другому етапу розвитку теорії держуправління відповідає період з 1920 по 1950 рр. Великого успіху цими роками було досягнуто американцями, що зумовлено наступним. У Сполучених штатах ВНЗ вже на той час була притаманна велика свобода створення начальних програм і вибору викладацького складу, порівняно з європейськими країнами. Вони могли експериментувати, стрімко вводячи нові курси, один з яких – теорія держуправління, що дало поштовх для розвитку і сприяло поширенню нового наукового напрямку.

У 20-50-ті рр. найвідомішими напрямками, що має теорія держуправління є «класична школа» і «школа людських стосунків». До яскравих представників, що вважалися «класиками» належать А. Файоль, Л. Уайт, Л. Урвік, Д. Муні, Т. Вулсі. Мета класичної школи – розробити принципи держуправління. Разом з цим, майже всіма «класиками» вважається, що керування цими принципами досягається успіх держуправління різних країн.

Загалом, сильний бік класичної моделі полягає у науковому осмисленні усіх зв'язків управлінської системи держуправління, в покращенні продуктивності оперативним менеджментом. Але коли управлінська ефективність великою мірою залежить від людського чинника, цей підхід є недостатнім.

Третя фаза, що мала розвиток теорії адміністративно-державного управління припадає на 50-ті рр. – початок ХХІ ст. Роль найвпливовіших напрямків у цей період належить поведінковому, системному і ситуаційному.

Розвиток психології і соціології, вдосконалювання методології досліджень опісля Другої світової війни сприяли наданню вивченню поведінки на робочому місці строго наукового характеру. Серед найвизначніших постатей 50-60-х рр. були Г. Саймон, Д. Смітцберг, В. Томпсон, Д. Істон. Саме ними став розроблятися новий підхід до держуправління, який отримав назву

поведінкового або біхевіорального. У позитивному відношенні винятковість їхніх робіт полягає у прагненні надати значення фундаменту науки управлінню сучасною соціальною психологією і соціологією і надати пояснення реального функціонування служб адміністративного характеру через аналізування поведінки індивідів і груп, що в них працюють.

Школа поведінкових наук дещо відійшла від школи людських відносин, яка концентрувала увагу на методах налагодження міжособових відносин. Новий підхід відрізняється прагненням більшою мірою надати допомогу державним службовцям в усвідомленні своїх власних можливостей в державних структурах на основі застосування концепцій поведінкових наук. Основною метою цієї школи в найзагальніших рисах було підвищення ефективності організації за рахунок підвищення ефективності її людських ресурсів [3].

На наш погляд, під державним управлінням варто розуміти сукупність теоретичних та практично-прикладних засад здійснення організаційної діяльності, спрямованої на комплексний соціально-економічний та культурний розвиток держави та її окремих територій з відповідним нормативно-правовим супроводом з метою реалізації визначеної державної політики та створення належних умов для життя та діяльності суспільства.

Наприкінці характеристики третьої сучасної фази розвитку теорії держуправління, варто наголосити на значимості ООН для популяризування і розповсюдження цієї наукової сфери. Починаючи із 1967 р. під керівництвом ООН систематично відбуваються міжнародні наради спеціалістів з проблем держуправління. Окрім цього, в рамках Програми розвитку ООН нині проводиться велика робота науково-дослідного характеру, що має практичний ухил та проводиться порівняльний аналіз, спрямований на методи і досягнення різних держав у сфері держуправління. Формується всесвітня система збору, розповсюдження і обміну досвідом, друкарськими виданнями та технологіями інформаційного типу. Створюються довідники і посібники з вирішення проблем держуправління, що є актуальними.

Отже, розробка категоріального апарату і методів держуправління відіграють важливу роль для вітчизняного наукового кола та для матеріалів, що містять міжнародні наради спеціалістів. Зараз можемо сказати, що теорії держуправління притаманний високий рівень міжнародного визнання та надання їй такого офіційного статусу, як самостійна наукова дисципліна.

Список використаних джерел:

1. Василенко И.А. Административно-государственное управление в странах Запада: США, Великобритания, Франция, Германия: Учебн. пособ. Изд. 2-е, перераб. и доп. – М.: Логос, 2000. – 200 с.
2. Райт Г. Державне управління / Перекл. з англ. В. Івашка, О. Коваленка, С. Соколик. – К.: Основи, 1994. – 191 с.
3. Diesel P.M., Runyan W.M. Human Behaviour in the Organization. N.Y., 1971.